

Paznicul

Anca Maria Mosora s-a născut în 1978, la Braşov. A studiat filozofia la Bucureşti, a susţinut un master în filozofie.

Romanul său de debut, *Arhanghelii nu mor* (Humanitas, Bucureşti, 2005), a fost bine primit de critică şi recompensat de revista *Cuvântul* cu Premiul pentru debut literar.

În 2007 publică la Humanitas cel de-al doilea roman al său, *Reality Game Show*. Ambele cărţi semnate de autoare au fost deja traduse în limba cehă.

Anca Maria Mosora
Paznicul

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Gabi Dumitru

Anagrama

integrated
communication
services

Tehnoredactor: Manuela Măxineanu

DTP: Corina Roncea

Tipărit la Accent Print – Suceava

© HUMANITAS, 2010

ISBN 978-973-50-2815-2

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30

C.P.C.E. – CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.libhumanitas.ro

Maria Caropol intră în cabinetul lui Sever în cea de-a patra dimineață de iarnă adevărată. Afară se pusese pe viscolit așa cum rar vedeai în București. Se zvonea că o astfel de zăpadă nu mai căzuse de peste cincizeci de ani. Circulația se blocase în răstimp de câteva minute și nu mai pornise nici câteva zile mai târziu, cu toate intervențiile, e drept, timide ale autorităților.

Totul a durat mai bine de două săptămâni care, pentru toată lumea, contaseră cât o iarnă de poveste ce amenința să treacă de partea coșmarului sau cel puțin a suprarrealismului sublimat invers, din artă în viața reală. Depindea numai de perspectiva din care erai dispus să privești și, fără doar și poate, de natura fiecăruia dintre noi, înclinată fie spre reverie, fie spre calculul rece al fiecărei clipe. În unele zile puteai lesne să te lași în voia fanteziilor de gura sobei și să visezi cu ochii deschiși, însă în mai toate celelalte nu făceai decât să bombăni îmbufnat sau să înjuri birjărește și fără teamă – căci era deja o stare generalizată – făcându-ți loc prin zăpada murdară, prin traficul infernal, care nu se potolise în ciuda rugăminților, amenințărilor și

amenzilor care începuseră să curgă din partea oficialilor responsabili.

Lucrul cel mai neplăcut în acele zile care nu aveau să-și mai afle pereche decât peste vreo zece ani și într-o cu totul altă parte a țării, a fost că, din motive deloc de poveste, timpul a luat-o razna cu totul. Pe o perioadă de două săptămâni nu a mai existat întâlnire care să fie respectată, termen care să nu fie supus relativității, deplasare care să poată fi estimată în vreun fel. Totul, mai puțin răsăritul și apusul soarelui, o luase razna și până și cele două, cu toată strădania lor de a respecta marile programe universale, nu reușeau întotdeauna să ajungă la noi prin pânda deasă de viscol tras ca o draperie peste întregul oraș și printre luminile portocalii ale orașului, ce păreau să funcționeze fără întrerupere. Între aceste două repere, aproape orice se putea întâmpla. Iar oamenii, nimic de mirare în asta, s-au deprins repede cu degringolada și cu o nouă notă adăugată vieților, aproape boemă, asta dacă nervii rezistau. Dar, și dacă nu o făceau, prea multe alternative nu existau, așa că cel mai sănătos era să te miști atât și așa cum puteai, fără să ai nici o garanție și, în general, fără să te aștepți la nimic altceva decât repetate surprize, dintre cele mai neașteptate.

Pe această vreme predispunând egal atât la glume proaste, cât și la visări poetice, Maria Caropol ajunsese la timp la controlul pentru care fusese programată. Nimic neobișnuit pentru compania unde lucra să-și trimită angajații la controale periodice. Cu toate acestea, era ceva mai mult decât un control de rutină,